

og senere under Abo Juni 1862. Den af mig førstnævnte Instruction udtaler ganske vist, at den anseer det for rettest, at Enhver, hvis Selvangivelse findes for lav, indkaldes for Eigningscommissionen, men det varede ikke ret længe, før den saaledes i den første Instruction foreskrevne Fremgangsmaade viste sig uigjennemførlig paa Grund af det overordentlige Omfang, Forretningerne derved vilde tage. Det viste sig saa at sige ugjørligt at gennemføre denne Bestemmelse inden en rimelig Tid, naar enhver af de mange Tusinder af Selvangivelser, som Commissionen kunde finde Anledning til at forandre, skulde foranledige en mundtlig Conference med hver enkelt Skatteyder. Dette fremkaldte et Forlangende om en Forandring i den første Instruction, hvilket skete under Abo Juni 1862, hvor det kun blev foreskrevet, at der skal meddeles Vedkommende, hvis Selvangivelse findes for lav, Underretning derom og derved gives ham Leilighed til at fremsføre yderligere Oplysninger. Det er denne Underretning, som gives i de trykte Lister, som det jo i en vis Frist staaer til Vedkommendes Disposition at gennemsee, og hvor altsaa Enhver, der har foretaget Selvangivelse, kan forvise sig om, hvorvidt denne er tagen tilfølgelse, eller hans Angivelse er forhøjet, i hvilket sidste Tilfælde han saa vil kunne meddele Eigningscommissionen nærmere Oplysninger, som muligviis kunne foranledige allerede Eigningscommissionen til at forandre den Ansættelse, den har foretaget; men selv om dette ikke steer, vilde jo Skatteyderne have Leilighed til at appellere til Overligningscommissionen. Jeg troer altsaa ikke, at Skatteydernes Interesse er saa slet varetagen i Lovens mugjældende Bestemmelser og ved den Fremgangsmaade, der er brugt — efter min Anskuelse i Overensstemmelse med Loven —, som den allerede Forespørger antog. — Rigtigheden af det Factum, som den allerede Forespørger angav, at en Selvangivelse ikke er kommen til rette Sted, skal jeg ikke modsigge, da der foruden det af ham nævnte Tilfælde er mig andre Tilfælde af samme Art bekjendte. Naar den allerede Forespørger imidlertid ønsker Underretning af mig om, paa hvilken Maade Selvangiveren skal sikke sig Beviis for, at hans Selvangi-

velse virkelig er modtagen, saa befinder jeg mig her i nogen Forlegenhed, idet hverken Loven eller Instruxen indeholder Noget i saa Henseende. Jeg vil blot i den Anledning sige, at Vedkommende, naar han virkelig forud vil sikke sig Beviiset, maa gjøre det paa samme Maade som i ethvert lignende Tilfælde, ved Bidner eller deslige. Det er jo ikke det eneste i Loven angivne Tilfælde, hvor det kan være af Bigtighed at sikke sig Beviiset for, at det, man fremsører, virkelig har fundet Sted. Jeg troer heller ikke, at Loven anviser, paa hvilken Maade Skattecommissionen skal sikke sig Beviiset for, at vedkommende Skatteyder har modtaget Skattebillet, og dette er dog fra den anden Side et ganske lignende Tilfælde. Dersom isørigt Trangen til at lette Beviisførelsen skulde være stor, saa er dette en af de Bestemmelser, som jo ville kunne finde Plads ved den af mig tidligere omtalte Revision af Skattebestemmelserne. — Naar den allerede Forespørger under Litra b. spørger om, hvorvidt Commissionen kan være berettiget til at afvise Klager, som indkomme efter den i Loven angivne Frist, saa kan jeg derpaa kun svare med et bestemt Ja. Naar Loven sætter en bestemt Frist for Klager, saa maae Klager, der indkomme efter denne Tid, ubetinget kunne afvises. Rigtignok spøiede den allerede Forespørger til: „naar den Paagjældende ifølge Lovens egne Bestemmelser maatte holde sig overbeviist om, at hans Selvangivelse var tagen tilfølgelse, indtil den angivne Frist var udløben“; men jeg maa bemærke, at et subjectivt Skjøn fra den Paagjældende om, hvorvidt Lovens Bestemmelser ere tagne tilfølgelse eller ikke, ikke her kan komme i Betragtning. Den allerede Forespørger erkjender Vanffelighederne, hvorunder Eigningscommissionen arbejder. Jeg troer, at den allerede Forespørger vistnok ogsaa vil erkjende, at naar overhovedet dette vanffelige og lidet behagelige Hverv maa paalægges Borgerne, saa maa man ikke gjøre dem dette Hverv end vanffeligere, end besværligere ved Klager over Feil, som vilde være uundgaaelige ved enhverjomhelst Paaligning. Det er — forat jeg maa gjentage min første Udtalelse — efter min Overbeviisning ikke Eigningscommissionens Feil, om der er handlet urigtigt, eller om der har